ΨΥΧΟΛΟΓΙΚΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ

Τὰ "μοναχοπαίδια" ἔχουν καὶ τὰ καλά τους

ΤΙ ΕΠΗΡΕΑΕΙ ΤΟ ΧΑΡΑΚΤΗΡΑ ΤΟΥΣ

ΠΟΙΟ ΕΙΝΑΙ ΑΛΗΘΕΙΑ τὸ κοινὸ σημεῖο ποὺ ἔχουν μεταξύ τους ὁ συγγραφέας παραμυθιῶν Χάνς Κρίστιαν Ἄντερσεν, ὁ μεγαλοεκδότης ἐφημερίδων Γουίλλιαμ Ράντολφ Χέρστ, ὁ πρόεδρος Φράνκλιν Ντελάνο Ρούσβελτ, ὁ Ἀμερικανὸς ποιητὴς Ρόμπερτ Λούϊς Στήβενσον καὶ ἡ βασίλισσα Βικτώρια; Ἡ ἀπάντηση εἶναι: Ὅλοι τους ἦταν μοναχοπαίδια!...

Στὴν Οὐάσιγκτων ἐδρεύει τὸ ἰνστιτοῦτο «Μηδὲν Αὔξηση πληθυσμοῦ», ἕνα ἴδρυμα ἰδιωτικό, ποὺ ἔχει σὰν ἀντικειμενικὸ σκοπό του τὴν ἐξάπλωση διεθνῶς τῆς θεωρίας ὅτι συμφέρει στὴν ἀνθρωπότητα νὰ περιορισθεῖ ὁ ἀριθμὸς τῶν γεννήσεων στὸν πλανήτη μας. Δύο γυναικεῖα μέλη τοῦ διοικητικοῦ συμβουλίου τοῦ ἰνστιτούτου δημοσίευσαν πρὶν ἀπὸ λίγο καιρὸ μιὰ ἔρευνα γύρω ἀπὸ τὴν νοοτροπία, τὸν χαρακτῆρα, τὶς ἱκανότητες καὶ τὶς ἐνιδόσεις ποὺ ἔχουν τὰ μοναχοπαίδια: Καὶ ἡ ἔρευνα, ὅπως θὰ διαπιστώσουμε ἀπορρίπτει τὸν «μῦθο» τοῦ κακομαθημένου, ἀπαιτητικοῦ καὶ δυστυχισμένου ἑνὸς παιδιοῦ, ποὺ γενικὰ ἦταν παραδεκτὸ μέχρι σήμερα.

—Τὸ 1950, μιὰ στατιστικὴ ἔρευνα τοῦ γνωστοῦ Ἰνστιτούτου Γκάλλοπ ἀνάμεσα σὲ ἄτομα καὶ τῶν δύο φύλων, ποὺ δὲν εἶναι ἀδέλφια, ἀπέδειξε πὼς 7 στὰ 10 μονοπαίδια θεωροῦσαν μειονεκτικὴ τὴν περίπτωσή τους.

Στατιστικὲς ἔρευνες, ὅμως, ποὺ ἔγιναν στὰ τελευταῖα χρόνια ἀπὸ τὶς κυρίες Κουνόσφκυ καὶ Σεντέροβιτς, μέλη τοῦ Ἰνστιτούτου, ἀποδεικνύουν ὅτι τὰ πράγματα ἔχουν ἀλλάξει ριζικά: Ἀπαντώντας στὶς σχετικὲς ἐρωτήσεις, πολλὰ ἄτομα καὶ τῶν δύο φύλων ἐκδήλωσαν τὴν ἱκανοποίησή τους γιατὶ ἦταν μοναχοπαίδια, δίνοντας σὰν δικαιολογητικὸ ὅτι εἶχαν περισσότερο ἐνδιαφέρον καὶ φροντίδες ἀπὸ τοὺς γονεῖς τους.

Ἄλλα ἄτομα πάλι δήλωσαν πὼς δὲν νομίζουν πὼς ἡ ἔλλειψη ἀδελφῶν εἶχε κάποια ἐπίδραση — καλὴ ἢ κακή — στὴν ἀνάπτυξή τους. Καὶ μόνον ἡ μειοψηφία ἀπὸ τοὺς ἐρωτηθέντες πιστεύει ἀκόμα πὼς εἶναι μειονέκτημα γιὰ ἕνα ἄτομο νὰ μεγαλώνει σὰν μοναχοπαίδι. Μόνον μερικὲς γυναῖκες εἶπαν πὼς ἔνοιωσαν μοναξιὰ στὴν παιδικὴ ἡλικία, ἐπειδὴ ἦταν μοναχοπαίδια. Ἀκόμη καὶ αὐτές, ὅμως, παραδέχτηκαν πὼς αὐτὴ ἡ μοναξιὰ εἶχε σὰν ἀποτέλεσμα νὰ ἀναπτυχθεῖ περισσότερο ὁ πνευματικὸς καὶ ὁ ψυχικὸς τους κόσμος, νὰ γίναν γρηγορότερα αὐτάρκεις καὶ νὰ ἀποκτήσουν αὐτοπεποίθηση.

—Στὴν ἐποχή μας παρατηρεῖται μιὰ σημαντικὴ μείωση τῶν γεννήσεων σὲ ὅλα τὰ πολιτισμένα κράτη, γεγονὸς ποὺ ἀποδίδεται κυρίως στὴ μικότερη διάρκεια τῶν γάμων (ἐξ αἰτίας τοῦ διαζυγίου), τὰ οἰκονομικὰ προβλήματα, τὴν ἀπελευθερωμένη θέση τῆς γυναίκας στὴ σύγχρονη κοινωνία καὶ τὴν νομιμοποίηση τῶν ἀμβλώσεων. Ἀποτέλεσμα αὐτῆς τῆς κατάστασης: παρουσιάζονται ὅλο καὶ περισσότερο μοναχοπαίδια, καὶ οἱ ψυχολόγοι, οἱ καθηγητὲς καὶ οἱ ἐρευνητὲς τῶν προβλημάτων πληθυσμοῦ ἄρχισαν νὰ ἀσχολοῦνται μαζί τους καὶ νὰ διαπιστώνουν πὼς πολλὲς ἀπὸ τὶς προκαταλήψεις τοῦ παρελθόντος σχετικὰ μ' αὐτὰ δὲν ἀνταποκρίνονται στὴν πραγματικότητα.

—Τὰ μοναχοπαίδια, λοιπόν, φαίνεται νὰ ἐπιτυγχάνουν καλύτερους βαθμοὺς στὰ μαθήματά τους, νὰ ἔχουν μεγαλύτερες ὁμιλητικὲς ἱκανότητες καὶ νὰ κατακτοῦν ὑψηλότερες ἐπαγγελματικὲς θέσεις. Ὅσον ἀφορᾶ, πάλι, στὸν χαρακτῆρα τους, ἔχουν σὲ ὑψηλὸ βαθμὸ ἀναπτυγμένο τὸ αἴσθημα τῆς εὐθύνης καὶ εἶναι ἰδιαίτερα αὐτάρκη. Δὲν εἶναι κακόλου ἀπαραίτητο νὰ ἔχουν κακοὺς τρόπους.

—Ὁ Ἀμερικανὸς Μούρραιη Κέππελμαν, καθηγητὴς τῆς παιδιατροκῆς καὶ τῆς ἰατρικῆς παιδείας στὸ πανεπιστήμιο τοῦ Μαίρυλαντ, στὸ σύγγραμμά του «Πῶς νὰ ἀναθρέψετε τὸ μοναχοπαίδι», λέει χαρακτηριστικὰ τὰ ἑξῆς:

«Γιὰ ἕνα ἄτομο, τὸ νὰ εἶναι τὸ μοναδικὸ παιδὶ μιᾶς οἰκογένειας, μπορεῖ νὰ ἔχει εὐεργετικὰ ἀποτελέσματα. Εἶναι εὐνοϊκὸ γιὰ τὸν καθένα μας νὰ εἶναι τὸ ἐπίκεντρο τοῦ ἐνδιαφέροντος καὶ τῆς προσοχῆς τῶν μεγάλων καὶ ν' ἀπολαμβάνει τὰ ἀγαθὰ ἀπὸ τὸν περισσότερο χρόνο καὶ φιλοδοξίες. Ὅλοι οἱ ἀστροναῦτες π.χ. ἦταν μοναχοπαίδια καὶ αὐτὸ γιατὶ ἔρχονται σὲ περισσότερη ἐπαφὴ μὲ τὸν ἔξω κόσμο, ὡριμάζουν πνευματικὰ γρηγορώτερα καὶ ἀποκτοῦν περισσότερες προσωπικὲς ἐμπειρίες.

Ἀκόμη τὸ ἴδιο συμβαίνει καὶ στοὺς περισσότερους ἀπὸ ὅσους εἶχαν λογοτεχνικὸ ταλέντο! Ἰδιαίτερα τὸ λογοτεχνικὸ ταλέντο, ὀφείλεται στὴν τάση ποὺ ἔχουν τὰ μοναχοπαίδια νὰ κλείνονται στὸν ἑαυτό τους. Τέλος, νοιώθουν περισσότερο ἔντονη τὴν ἐπιθυμία νὰ εὐχαριστήσουν καὶ νὰ ἱκανοποιήσουν τοὺς μεγάλους: Τὸ ἐπιχειροῦν ἐκμεταλλευόμενα τὶς ἱκανότητες ποὺ τοὺς χάρισε ἡ φύση καὶ ἔτσι καταλήγουν νὰ ἀσχοληθοῦν στοὺς τομεῖς ἐκείνους, ποὺ ἔχουν τὶς περισσότερες πιθανότητες νὰ πετύχουν».

Τὸ στρὲς μπορεῖ νὰ γίνει ὠφέλιμο

ἐὰν ἀντιδράσουμε σωστά

ΜΟΝΙΜΟΣ ΠΑΡΑΓΩΝ ΖΩΗΣ

ΛΟΝΔΙΝΟ. Τὸ «στρὲς» ἀποτελεῖ μόνιμο παράγοντα τῆς ζωῆς μας, ὅπως ἡ πείνα καὶ ἡ δίψα, γράφει ἡ «Ντέιλυ Μαίηλ». Εἶναι κάτι ποὺ κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ ἀποφύγει. Ἀπλούστατα, μερικοὶ ἀπὸ μᾶς ἔχουν μάθει νὰ τὸ ἀντιμετωπίζουν μὲ ἀποτελεσματικότερο τρόπο καὶ ἀκόμα καὶ νὰ τὸ ἐκμεταλλεύονται.

ΤΟ ΣΤΡΕΣ, ὅταν ἀντιμετωπίζεται θετικά, μᾶς παρέχει τὰ κίνητρα ποὺ μᾶς δίνουν τὸ θάρρος νὰ ξεπεράσουμε τὰ ἐμπόδια ποὺ μᾶς χωρίζουν ἀπὸ τὶς ἐλπίδες μας καὶ τοὺς στόχους μας. Ὅταν ἀντίθετα, χάσουμε τὸν ἔλεγχό μας ἐπάνω του μᾶς ὁδηγεῖ στὴν ἀρρώστια, σὲ χαμηλοῦ ἐπιπέδου ἀπόδοση, ἀκόμα καὶ σὲ πρόωρο θάνατο.

Στὴν πραγματικότητα πρόκειται γιὰ ἕνα ζωτικὸ προειδοποιητικὸ σύστημα ποὺ μᾶς κάνει νὰ συνειδητοποιοῦμε καταστάσεις, ποὺ ἀπειλοῦν τὴν εὐτυχία μας, τὴν ὑγεία μας, τὴν ἀσφάλειά μας, τὸν αὐτοσεβασμό μας καὶ τὴν ψυχική μας ἰσορροπία. Ὡρισμένοι θέβαια διαθέτουν μιὰ ὑψηλὴ ἀνθεκτικότητα στὸ στρές, δὲν εἶναι ὅμως πάρα πολλοί.

Μιὰ ἔρευνα στὴν τηλεφωνικὴ ἑταιρία Μπέλλ ἔδειξε ὅτι οἱ κατώτεροι ὑπάλληλοι ἔπασχαν, ἀπὸ δυὸ φορὲς περισσότερες καρδιακὲς παθήσεις ἀπὸ τὰ διευθυντικὰ στελέχη. Κι' αὐτὸ ἐπιβεβαιώνεται κι' ἀπὸ ἄλλες ἔρευνες ποὺ δείχνουν ὅτι ἡ θνησιμότητα τῶν Ἀμερικανῶν διευθυντῶν ἐπιχειρήσεων φθάνει μόνο στὸ 58% τοῦ μέσου ὅρου θνησιμότητας τῶν λευκῶν ἀνδρῶν τῆς χώρας.

Τελικὰ φαίνεται ὅτι, ἀντίθετα μὲ τὴν ἀντίληψη ποὺ ἐπικρατεῖ, τὸ στρὲς ἀντὶ νὰ σπρώχνει αὐτοὺς ποὺ ἔχουν αὐξημένη εὐθύνη σὲ μιὰ ἐπιχείρηση πρὸς τὸν πρόωρο θάνατο, στὴν πραγματικότητα τοὺς βοηθεῖ νὰ ζήσουν περισσότερα χρόνια.

Κατὰ πόσο πιθανότητα, αὐτὸ ὀφείλεται στὸ ὅτι ἡ ὑποβολὴ κατὰ διαστήματα σὲ στρὲς ἐρεθίζει τοὺς ἀδένες ποὺ παράγουν ὀδρεναλίνη καὶ κρατᾶ τοὺς ἀμυντικοὺς μηχανισμοὺς τοῦ σώματος συνεχῶς σὲ ἐπίπεδο πλήρους ἀπόδοσης. Ἀκριβῶς ὅπως μιὰ τακτικὴ ἔνεση ἀδρεναλίνης εἶναι τὸ καλύτερο φάρμακο γιὰ τὸ λήθαργο καὶ τὴν ἀνία.

Τὸ ἄγχος εἶναι κι' αὐτὰ εὐεργετικὸ γιατὶ αὐξάνει τὸ ἐπίπεδο ἐγρήγορσης καὶ μᾶς βοηθεῖ νὰ λειτουργοῦμε σὲ ἐπίπεδο ὑψηλῆς ἀπόδοσης.

Οἱ Κινέζοι, γιὰ νὰ ἀπεικονίσουν τὴν ἔννοια «κρίση» χρησιμοποιοῦν δύο ἰδεογράμματα. Συνδέουν τὸ ἰδεόγραμμα ποὺ σημαίνει «κίνδυνος» μὲ ἐκεῖνο ποὺ σημαίνει "εὐκαιρία", ἐκφράζοντας ἔτσι τὴν ἀποψή τους ὅτι κάθε κρίση παρέχει καὶ μιὰ εὐκαιρία. Κι' αὐτοὶ ποὺ μαθαίνουν νὰ ἀντιμετωπίζουν τὸ στρὲς καὶ νὰ τὸ ἐκμεταλλεύονται σωστὰ μαθαίνουν καὶ νὰ ἔχουν τὴν αὐτοπεποίθηση καὶ τὴν ἱκανότητα ποὺ χρειάζεται γιὰ νὰ ἀρπάξουν τὶς εὐκαιρίες ποὺ τοὺς προσφέρει ἡ ζωή, χωρὶς νὰ ὑποφέρουν ἀπὸ τὰ πλήγματά της.

Γι' αὐτὸ χρειάζεται νὰ ἀκολουθεῖ κανεὶς ὡρισμένους, κανόνες. Ἕνας εἶναι νὰ θάζει στὸν ἑαυτό του ρεαλιστικοὺς καὶ πραγματοποιήσιμους στόχους. Μιὰ ἀπὸ τὶς κοινότερες αἰτίες τοῦ στρὲς εἶναι τὸ ὅτι συχνὰ οἱ ἄνθρωποι δὲν καταφέρνουν νὰ ἐπιλέξουν σαφεῖς καὶ ρεαλιστικοὺς στόχους στὴ ζωή τους.

Τὸ ἰδεῶδες εἶναι νὰ καθορίζει κανεὶς ὁ ἴδιος τοὺς στόχους του καὶ νὰ προσπαθεῖ νὰ τοὺς ἐπιτύχει ἀκολουθώντας τὸν δικό του ρυθμό. Ὁ σωστὸς ἄνθρωπος ἐπιλέγει τοὺς στόχους του, συναγωνίζεται μὲ τὶς προηγούμενές του ἐπιδόσεις καὶ δὲν ἐπιτρέπει στὸν ἑαυτό του νὰ παρασύρεται ἀπὸ ἐπιθυμίες τὶς ὁποῖες, γνωρίζει ὅτι δὲν εἶναι σὲ θέση νὰ ἐκπληρώσει.

Καλὸ εἶναι νὰ καθορίζει κανεὶς τὶς προτεραιότητές του ἐπινοώντας μιὰ ἱεράρχηση τῶν στόχων, χωρὶς νὰ ξεχνά νὰ συμπεριλαμβάνει καὶ μιὰ ἀπάντηση στὸ καίριο ἐρώτημα: «Ποιὸς εἶναι ὁ τελικὸς σκοπὸς τῆς ζωῆς μου;».

Ἡ ἀπόδοση μπορεῖ νὰ μειωθεῖ καὶ ἡ ἐπίδοση νὰ ἐπιδεινωθεῖ κάτω ἀπὸ τὴν πίεση μιᾶς ὑπερβολικῆς προσπάθειας. Ὁ ἄνεργος ποὺ ψάχνει γιὰ δουλειὰ, θὰ ἀρχίσει νὰ ψελλίζει μπροστὰ στὸ πιθανὸ μελλοντικὸ ἀφεντικό του ἂν καταβάλει ὑπερβολικὴ προσπάθεια νὰ τὸ πείσει καὶ τὸ μυαλὸ τοῦ φοιτητῆ ποὺ προσπαθεῖ ἀπελπισμένα νὰ περάσει τὶς ἐξετάσεις του θὰ παραλύσει τελείως μόλις ἀντικρύσει τὴν ἀσπρη κόλλα.

Τὸ στρὲς συχνὰ ἀποτελεῖ ἐπακόλουθο συνεχῶν προσπαθειῶν νὰ κρατηθεῖ, κάτω ἀπὸ ἀντίξοες συνθῆκες, ἕνα ὑψηλὸ ἐπίπεδο. Ἔτσι, ἡ νοικοκυρὰ κυριολεκτικὰ ἀρρωσταίνει ὅταν δὲν μπορεῖ νὰ διατηρήσει ἕνα σπίτι ποὺ θὰ λάμπει, κατὰ τὴ διάρκεια τῆς ἐπίσκεψης τριῶν ἄτακτων ἐγγονιῶν.

Τελικὰ ὁ χρυσὸς κανόνας, εἶναι ἡ ἀποφυγὴ τῆς ἀκαμψίας, ἐνῶ οἱ εὔκαμπτοι στόχοι ἀποτελοῦν πολύτιμο ὁδηγό, ἡ ἀκαμψία ἐκτὸς ἀπὸ τροχοπέδη ποὺ εἶναι, μπορεῖ καὶ νὰ τραυματίσει βαθιά.

STRONGER

ΡΑΦΙΑ ΡΥΘΜΙΖΟΜΕΝΟΥ ΣΥΣΤΗΜΑΤΟΣ

ΠΑΓΚΟΙ, ΤΑΜΕΙΑ, ΓΟΝΔΟΛΕΣ, ΒΙΤΡΙΝΕΣ, ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ, ΓΕΝΙΚΟΙ ΕΞΟΠΛΙΣΜΟΙ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΩΝ

Γ. ΑΒΡΑΝΤΙΝΗΣ

ΣΙΟΝ ΠΛΑΤΕΙΑΣ ΟΛΓΑΣ), ΤΗΛ.: 220-269, ΠΑΤΡΑΙ

ΡΗΓΑ ΦΕΡΑΙΟΥ 56 (ΠΛΗ-

Ἐπιπλα

ΠΑΝΤΟΣ ΤΥΠΟΥ ΚΑΙ ΡΥΘΜΟΥ

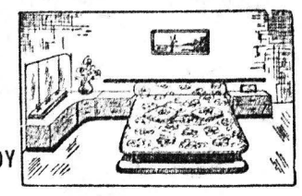

ΑΝΔΡΕΟΥ ΚΑΤΡΙΒΕΣΗ

ΓΙΡΕΚΑ

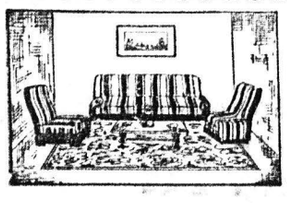

Ἐκθεσις: ΓΟΥΝΑΡΗ 131-ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΟΥ ΤΗΛΕΦ. 320-480

Ἐργαστήρια: ΠΛΑΤΕΙΑ ΟΜΟΝΟΙΑΣ 25

ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ ΜΙΑΣ ΔΙΑΣΚΕΨΕΩΣ

Τί ἑτοιμάζει ἡ διεθνὴς τοῦ μεγάλου κεφαλαίου;

Συντονίζεται ἡ «πολιτικὴ» τοῦ καπιταλιστικοῦ κόσμου ΠΙΣΩ ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΛΑΤΗ ΤΩΝ ΚΥΒΕΡΝΗΣΕΩΝ

ΠΑΡΙΣΙ. Εἶναι ἐπικίνδυνοι οἱ διανοούμενοι καὶ οἱ δημοσιογράφοι; Πρέπει νὰ περιοριστεῖ ἡ ἐπέκταση τῆς δημοκρατίας; Θὰ πήγαιναν καλύτερα οἱ «μπίζνες» ἂν οἱ φτωχοί, οἱ μαῦροι, οἱ ἐργάτες, οἱ κάθε εἴδους περιθωριακοὶ ἀνακατεύονταν λιγότερο μὲ τὴν πολιτική; «Ναί», εἶναι ἡ ἀπάντηση ποὺ δίνει ὁ Σάμιουελ Χάντιγκτον, καθηγητὴς τοῦ πανεπιστημίου τοῦ Χάρβαρντ, σὲ μιὰ ἔκθεση ποὺ συνέγραψε, μαζὶ μὲ τὸν Ἰάπωνα Ζόζι Βατανούκι, καὶ τὸν Γάλλο Μισέλ Κροζιέ, γιὰ λογαριασμὸ τῆς Τριμεροῦς Ἐπιτροπῆς, αὐτῆς τῆς «ἰδιωτικῆς», ὀργάνωσης στὴν ὁποία ἀνήκει ἡ ἀφόρκρεμα τοῦ Τριγώνου τῶν Πλουσίων (ΗΠΑ, Εὐρώπη, Ἰαπωνία).

Ἡ Τριμερὴς ἐπιτροπή, γράφει, ἡ γαλλικὴ ἐπιθεώρηση «Νουβέλ Ὀμπσερβατέρ», ἱδρύθηκε πρὶν πέντε χρόνια, μετὰ ἀπὸ πρόταση τοῦ Νέλσον Ροκφέλλερ, προέδρου τῆς Τράπεζας «Τσαίης Μανχάτταν». Πάνω ἀπὸ τὴν κούνια τῆς νεογέννητης ἐπιτροπῆς, ἔσκυψαν μὲ γενναιοδωρία ἡ Τζένεραλ Μότορς, ἡ Ἔξον (Ἔσσο), ἡ Μπέντιξ, τὸ Ἵδρυμα Φόρντ, ἡ Κόκα —Κόλα, ἡ Ντάνλοπ καὶ μερικὲς ἄλλες ἑταιρίες τοῦ ἰδίου βελγενεκοῦς. Ἐκεῖνος ποὺ ἀποτέλεσε τὸ πρῶτο κεφάλαιο τῆς Τριμεροῦς σὲ φαιὰ οὐσία καὶ ἀνέλαβε νὰ στρατολογήσει στὴν Εὐρώπη καὶ τὴν Ἰαπωνία, τοὺς καλύτερους ἀπὸ τοὺς τραπεζίτες, τοὺς βιομηχάνους, τοὺς πανεπιστημιακοὺς, τοὺς ὑπουργούς, τοὺς δημοσιογράφους, τοὺς στοχαστὲς καὶ τοὺς τεχνοκράτες κάθε εἴδους, ἦταν ὁ σημερινὸς σύμβουλος τοῦ Προέδρου Κάρτερ, Ζμπίγκνιου Μπρεζίνσκι.

Σύμφωνα μὲ τὴν ἐπίσημη ἐκδοχή, ἡ Τριμερὴς Ἐπιτροπὴ δημιουργήθηκε γιὰ νὰ βάλει τὰ θεμέλια μιᾶς «συνολικῆς πολιτικῆς» τῶν τριῶν πόλων τοῦ καπιταλιστικοῦ κόσμου ἀπέναντι σ' ὅλους τοὺς κινδύνους ποὺ τὸν ἀπειλοῦν: τὴν ἔλλειψη ἐνεργείας, τὸ ξύπνημα τοῦ Τρίτου Κόσμου, τὸν ἐμπορικὸ πόλεμο, τὴν κρίση τοῦ συστήματος κλπ. Πιὸ συγκεκριμένα, ἡ Ἐπιτροπὴ ἐπιδιώκει, τὸ συντονισμὸ τῆς δράσης τοῦ εὐρωαμερικανοϊαπωνικοῦ κατεστημένου γύρω ἀπὸ τὶς πολυεθνικὲς ἑταιρίες ποὺ ἀναγορεύονται σὲ «ναούς» τῶν «δυτικῶν ἀξιῶν». Σὲ μιὰ σχετικὴ ἀνάλυσή του ὁ καθηγητὴς τοῦ Πρίνστον Ρίτσαρντ Οὐλμαν, ἀναγνωρίζει ὅτι «ἡ θεωρία τοῦ τριμερισμοῦ ἀποτελεῖ ἀμερικανικὴ ἐφεύρεση» μέσω τῆς ὁποίας ἡ Οὐάσιγκτων, προσπαθεῖ «νὰ ἐξασφαλίσει τὴν ἀποτελεσματικὴ ὑποστήριξη τῶν ἀμερικανικῶν θέσεων ἀπὸ τοὺς Εὐρωπαίους καὶ τοὺς Ἰάπωνες».

Ἡ στρατολόγηση μελῶν πῆγε πολὺ καλά. Δημιουργήθηκαν, τμήματα σ' ὅλες τὶς εὐρωπαϊκὲς χῶρες καὶ στὴν Ἰαπωνία. Στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν Μπρεζίνσκι καὶ τοὺς «ἱδρυτὲς» ποὺ ἔχουν ἤδη ἀναφερθεῖ, ἀνάμεσα στὰ μέλη συγκαταλέγονταν μέχρι πρόσφατα — γιὰ νὰ ἀναφέρουμε μόνο τοὺς πιὸ διάσημους — ὁ Τζίμμυ Κάρτερ, ὁ Γουόλτερ Μόνταιηλ, ὁ Σάϋρους Βάνς, ὁ Μαίηλ Μπλούμενταλ, ὁ Χάρολντ Μπράουν καὶ ὁ Ἀντριαν Γιάνγκ — ἀντίστοιχα πρόεδρος, ἀντιπρόεδρος, ὑπουργὸς Ἐξωτερικῶν, ὑπουργὸς Οἰκονομικῶν, ὑπουργὸς Ἀμύνης καὶ ἐκπρόσωπος τῶν ΗΠΑ στὸν ΟΗΕ.

Θὰ ἦταν, φυσικά, πολὺ ἀφελὲς ν' ἀποδώσει κανεὶς στὴν ἐπιτροπὴ τοῦ Ροκφέλλερ μιὰ μυστηριώδη ἐξουσία, ποὺ στὴν πραγματικότητα δὲν ἔχει. Στὰ κογκλάβια τῆς Τριμεροῦς δὲν ἐξυφαίνονται συνωμοσίες — ἢ τουλάχιστον αὐτὸ συμβαίνει ἀρκετὰ σπάνια. Οἱ συναντήσεις ἔχουν σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ «ἀπόψεων» καὶ «πληροφοριῶν».

Τὰ μέλη ἁπλῶς συσκέπτονται. Τὰ ἀντικείμενα ὅμως αὐτῆς τῆς συλλογικῆς σκέψης εἶναι καμμιὰ φορά, ὅπως αὐτὸ ποὺ ἀφηγεῖται στὸ βιβλίο του «Δημοκρατία, ἀνάπτυξη μηδέν», ὁ Μωρὶς Γκολντρίγκ, συγκλονιστικά.

ΦΑΝΤΑΣΜΑ Η ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

Ἀπὸ τὸ βιβλίο τοῦ Γκολντρίγκ μαθαίνει κανεὶς ὅτι στὰ παρασκήνια τῆς Τριμεροῦς κυκλοφορεῖ ἕνα φάντασμα ποὺ γεμίζει τρόμο τὰ μέλη της. Τὸ φάντασμα, αὐτὸ εἶναι ἡ δημοκρατία. Ἡ ἐκτελεστικὴ ἐπιτροπὴ τοῦ σώματος θεώρησε ἀναγκαῖο νὰ θέσει τὸ ζήτημα τοῦ ἂν τὰ δημοκρατικὰ καθεστῶτα εἶναι δυνατὸ νὰ «κυβερνῶνται», στὴν ἡμερησία διάταξη. Μιὰ ἔκθεση μὲ τίτλο «Ἡ κρίση τῆς δημοκρατίας» γραμμένη ἀπὸ τοὺς Χάντιγκτον, Βατανοῦκι καὶ Κροζιέ, ὑποβλήθηκε σὲ συζήτηση. Ἡ ἔκθεση αὐτὴ περιλαμβάνει πολλὲς περίεργες διαπιστώσεις. Ἡ κυριότερη εἶναι, ὅτι στὰ δημοκρατικὰ καθεστῶτα ἐμπεριέχεται ὁ κίνδυνος νὰ γίνει ἀδύνατο νὰ κυβερνηθοῦν.

Γιατί; Γιατὶ ἔχουν τὴν τάση, νὰ εἶναι ὑπέρμετρα δημοκρατικά. Καὶ γιατὶ ὁ πολιτικὸς μηχανισμὸς «ξεφεύγει ἀπὸ τὸν ἔλεγχο» τῶν παραδοσιακῶν ἐλίτ. Αὐτὸ ὀφείλεται στὸ ὅτι γιὰ νὰ λειτουργήσει ἡ φιλελεύθερη δημοκρατία, «ἀπαιτεῖται ἕνας ὁρισμένος βαθμὸς ἀπάθειας καὶ μὴ συμμετοχῆς ὁρισμένων ὁμάδων καὶ ἀτόμων». Ὅταν αὐτὲς οἱ ὁμάδες κι' αὐτὰ τὰ ἄτομα, μὲ τὴ σειρά τους ἀρχίσουν νὰ διεκδικοῦν τὸ δικαίωμα νὰ συμμετέχουν στὴν πολιτικὴ ζωή, κατασκεύφουν τὴν ἁρμονία ἑνὸς συστήματος, ὅλη ἡ σύλληψη τοῦ ὁποίου στρέφεται στὴν ὑπηρεσία τῶν συμφερόντων τῆς κυρίαρχης τάξης. Οἱ διανοούμενοι, κατὰ τοὺς συγγραφεῖς τῆς ἔκθεσης, ὑποσκάπτουν τὴν ἐξουσία, διακηρύσσοντας τὴν ἀηδία τους γιὰ «τὴν ὑποταγὴ τῶν δημοκρατικῶν κυβερνήσεων στὸ μονοπωλιακὸ καπιταλισμό». Οἱ δημοσιογράφοι, μὲ τὴ σειρά τους τείνουν νὰ ὀργανώνονται «γιὰ νὰ ἀντισταθοῦν στὴν πίεση τῶν οἰκονομικῶν καὶ κυβερνητικῶν συμφερόντων». Καὶ ἐπὶ πλέον «προκαλοῦν ὀχι εὐνοϊκὲς γιὰ τοὺς θεσμοὺς στάσεις, καθὼς καὶ ἀπώλεια ἐμπιστοσύνης στὶς κυβερνήσεις».

Σὲ χῶρες ὅπως ἡ Γαλλία καὶ ἡ Ἰταλία, ἡ λειτουργία τοῦ δημοκρατικοῦ καθεστῶτος ἔχει, πάντα κατὰ τὴν ἔκθεση, πληγεῖ σοβαρὰ ἀπὸ τὴν «ἔλλειψη ὁμοφωνίας», πρᾶγμα ποὺ φυσικὰ συμβαδίζει μὲ τὶς «ἐπιδιώξεις τῶν κομμουνιστῶν». Ἡ οἰκονομικὴ κρίση ὀξύνει τὴν κατάσταση αὐτή. Καὶ ἐδῶ, ἡ σκέψη τῆς Τριμεροῦς χάνεται σὲ ἀοριστολογίες. Εἶναι ὅμως φανερὸ ὅτι ἔχοντας θέσει σὲ ἀμφισβήτηση τὸν τρόπο λειτουργίας τῶν δημοκρατικῶν καθεστώτων, τελικὰ ἡ Τριμερὴς θέτει τὸ πρόβλημα τῆς νομιμότητάς τους. Καὶ μέσα στὴν προοπτικὴ αὐτή, ἡ πιθανὴ εἰσδοχή, μὲ δημοκρατικὸ τρόπο, κομμουνιστῶν ὑπουργῶν στὴν κυβέρνηση τῆς μιᾶς ἢ τῆς ἄλλης χώρας, θὰ μποροῦσε, νὰ θεωρηθεῖ παράνομη, ἐφόσον οἱ ἐμπειρογνώμονες τῆς Τριμεροῦς, ἔχουν ἀποφανθεῖ ὅτι ἤδη τὰ δημοκρατικὰ καθεστῶτα δὲν ἔχουν «φυσιολογικὴ δημοκρατικὴ λειτουργία».

Ὁ Κίσσινγκερ, δὲν ἀμφισβητοῦσε, τὴν ἐποχὴ ποὺ ἦταν ὑπουργὸς Ἐξωτερικῶν, τὴ νομιμότητα ὁρισμένων πολιτικῶν καθεστώτων τῆς Δυτικῆς Εὐρώπης; Καὶ τὸ θέτο τῆς κυβέρνησης Κάρτερ στὴ συμμετοχὴ τῶν Ἰταλῶν κομμουνιστῶν στὴν κυβέρνηση τῆς χώρας τους δὲν γίνεται περισσότερο κατανοητὸ κάτω ἀπὸ τὸ φῶς τῶν φλαμπῶν τῆς Τριμεροῦς;».

Εἶναι, βέβαια, γεγονὸς ὅτι ἡ στάση ἀπέναντι στοὺς Εὐρωκομμουνιστὲς δὲν ὑπῆρξε ποτέ, στοὺς κόλπους τῆς Τριμεροῦς, μονολιθική. Ὁρισμένοι θέλησαν νὰ βροῦν τρόπους καὶ δρόμους συμβιβασμοῦ μὲ τοὺς αἱρετικοὺς κομμουνιστές, ποὺ ἔχουν ἀποσχισθεῖ ἀπὸ τὸ καθοδηγητικὸ κέντρο τῆς Μόσχας. Τὸ λιγότερο ὅμως ποὺ μπορεῖ κανεὶς νὰ πεῖ εἶναι ὅτι ἡ γνώμη τους δὲν εἰσακούσθηκε.

Σ' ὅ,τι πάλι ἀφορᾶ τὸ μέλλον τῆς δημοκρατίας, τὸ κείμενο τῆς ἔκθεσης εἶναι περισσότερο ἀπαισιόδοξο. Τὸ κράτος «δὲν μπορεῖ νὰ διακινδυνεύσει τὴ συμμετοχὴ πολιτῶν ποὺ δὲν δέχονται τὸ μίνιμουμ τῶν κανόνων τοῦ παιχνιδιοῦ». Καὶ καθὼς οἱ διανοούμενοι, οἱ δημοσιογράφοι καὶ ἄλλοι ἀπόβλητοι τῆς ἰδίας φάρας εἶναι κακοὶ παῖκτες, τὸ συμπέρασμα ποὺ βγαίνει ἀπὸ μόνο του εἶναι: Ὑπάρχουν δυνητικὰ εὐκταῖα ὅρια στὴν ἐπέκταση τῆς δημοκρατίας».

Πρόσθετη ἰσχὺ στὴ θάλασσα μὲ εἰδικὸ βοήθημα

ΛΟΝΔΙΝΟΝ. Μιὰ Βρεταννικὴ Ἑταιρεία, ἡ Μαίηφλαορ Μαρὲν Λτδ παρουσίασε τελευταῖα ἕνα βοήθημα ποὺ θὰ εἶναι χρήσιμο στοὺς ἰστιοπλόους καθὼς καὶ σὲ μικρὰ ἁλιευτικὰ γιατὶ προσθέτει ἰσχὺ στὸ σκάφος. Τὸ Γιούνι—Μπράκετ ὅπως εἶναι τὸ ὄνομα τοῦ βοηθήματος μπορεῖ νὰ τοποθετηθῆ εὔκολα στὸ πίσω μέρος κάθε σκάφους καὶ νὰ λειτουργήσει μὲ μηχανὲς μέχρι σαράντα (40) ἵππων. Τὸ σῶμα τῆς συσκευῆς εἶναι κατασκευασμένο ἀπὸ μίγμα ἀλουμινίου ἀνθεκτικὸ στὸ θαλάσσιο νερὸ καὶ σκεπασμένο μὲ πλαστικὴ ἐπίστρωση καὶ ἐφοδιασμένο μὲ ναυτικὸ πτυσσόμενο μπρατσόλι. Γιὰ τὴν τοποθέτησή του συνοδεύεται ἀπὸ κοχλίες καὶ περικόχλια ἀνθεκτικὰ στὸ θαλάσσιο νερό. Μὲ ἕνα πρόσθετο συρτὸ δίκρανο οὐρᾶς τὸ μπρατσόλι μπορεῖ νὰ ἀφαιρεθῆ εὔκολα καὶ γρήγορα ὅταν τὸ σκάφος δὲν χρησιμοποιεῖται. Κι' αὐτὸ εἶναι εἰδικὰ κατασκευασμένο γιὰ νὰ προσαρ